

Editorial	2
Z farní kroniky	
Rok 1935 (přepis farní kroniky)	6
Kapitoly z církevního práva	
Majetek církve	8
Rozhovor s vojenským kaplanem	
Další průkopník	10
Okénko pro nemocné (o. J. Šik)	13
Papežská misijní díla	
Aktivita v naší farnosti	14
Stránka dětem	
Hádanky, soutěž	16
Příspěvky ze života farnosti	
Nové řeholní povolání	18
Konference „Farnost-místo pro každého?“	19
Sportovní odpoledne	21
Ministranský den	21
Víkend v Bedřichově; loutkové divadlo	22
Ekonomická farní rada	23
Farnost na internetu	25
Ze života farnosti	
Svátosti a svátostiny	26

Milí farníci,

Po třech měsících se znovu setkáváme na stránkách farního zpravodaje. Nejprve chci poděkovat všem, kteří s láskou a obětavostí pomáhají všude tam, kde pro svoji nemoc nyní nemohu být. Děkuji také všem, kteří mi pomáhají. Myslím na vás všechny v modlitbě.

Abychom neztratili kontinuitu, navážu krátce na editorial minulý :

1. Psal jsem o nejistotě, do které jsme nyní ponořeni. Souvisí především s pocitem finanční a materiální (ne)zajištěnosti. Znovu opakuji, že můžeme počítat s Boží pomocí. Nebojme se budoucnosti a nezajišťujme se více než je třeba! Hledejme poctivě zdravou míru ve všem co potřebujeme a On sám nám bude tou největší Jistotou.

2. V naší diecézi prožíváme Rok Farnosti. Pozvolna se vynořují obzory, k nimž bychom mohli a snad i měli směřovat. Jsme na úplném začátku. Pojmenuji první dva krůčky - účast dvou zástupců naší farnosti na konferenci v Lísku a první vážné pokusy připravit založení Pastorační farní rady. S tím souvisí různé impulsy, jejichž původ a pravost prověří čas. Důležité je, že pozvolna dochází ke stále větší otevřenosti, i když to přináší jistou míru námahy. *Začínám si stále více uvědomovat, jak zásadní je pro život farnosti obraz o ideální kněžské osobnosti, který - aniž jsme toho často vědomi - utváří naše vzájemné vztahy.* Právě toto bude hlavním tématem úvodníku. Krátce naznačím. Je velmi důležité rozlišovat (nikoliv oddělovat) ideál a cestu k jeho uskutečňování a současně si uvědomit k jak hluboké proměně obrazu kněze došlo. Ideály jsou pro utváření života nezbytně nutné. Musíme však vědět, že pokud se nenaučíme zacházet s energií, kterou v sobě mají, pozvolna nás promění nejen v lidi tvrdého srdce disponované zraňovat, a také v lidi vztahovačné a snadno zranitelné.

3. Právě v této souvislosti obrátíme naši pozornost ke svatým Cyrilu a Metodějovi, zakladatelům slovanské kultury. Tak je totiž po právu hodnocen jejich přínos slovanským národům. Spočívá v tom, že jejich řeč oděli do konkrétních písmen. Víra nám však otevírá ještě o něco hlubší pohled na jejich dílo.

Svědék jejich působení (pravděpodobně jejich žák) píše: „...*Byzantský císař Michal III. vyhověl žádosti Rostislavově a poslal k nám, jak je každému známo, svaté bratry Konstantina - Cyrila a Metoděje. Potěšil se kníže Rostislav, že jeho poslové tak dobře splnili úlohu, kterou jim svěřil. Radostí ho naplnil i list, který s sebou svatí bratři donesli, napsaný cařihradským patriarchou sv. Fótiem a Michalem III. podepsaný: Bůh, který přikazuje každému národu dospět k poznání pravdy a dosáhnout vyššího postavení, shlédł na tvoji víru a úsilí; učinil to nyní v našich letech a zjevil písmena pro váš jazyk, kterých dříve nebylo, ale teprve od nedávna jsou, abyste byli i vy připočtení k národům velikým, kteří Boha chválí svým rodným jazykem.*

A tak jsme ti poslali toho, komu je zjevil, muže vzácného a pravoslavného, velmi učeného, filosofa. Hle, přijmi tento dar větší a hodnotnější nad všechno zlato a stříbro a drahé kamení a veškeré pomíjivé bohatství. Usiluj spolu s ním směle upevnit dílo a z celého srdce hledat Boha; spásu pro celé společenství nezavrhuje,

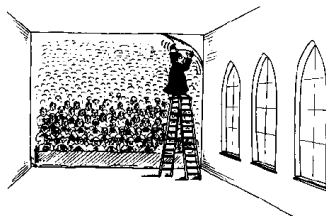

ale všechny povzbuzuj, aby nelenili, ale nastoupili cestu pravdy, abys i ty - přivedeš-li je svým úsilím k poznání Boha - přijal za to svou odměnu v tomto i budoucím životě, za všechny duše, které věří v Krista, Boha našeho od nyní až na věky, a zanechal svoji světlou památku příštím pokolením podobně jako velký císař Konstantin...“ (ze Života sv. Konstantina - Cyrila).

Překrásné věty „...**Bůh, shlédli; učinil to nyní v našich letech a zjevil písmena pro váš jazyk, kterých dříve nebylo...**“, které jazykem víry popisují obdivuhodné dílo svatého Cyrila, nás s podivuhodnou jistotou vedou k prameni geniality svatého Cyrila. Za vznik svého díla vděčí zvláštnímu omilostnění.

O velikosti obou bratří vypovídá i to co víme beze světla víry : Pohybovali se neustále na ostří nože, neustále museli balancovat v napětí vytvořeném vztahy mezi tehdejší západem a východem, mezi Římem a Cařihradem, mezi velkolepou vizí křesťanské říše vybudované Karlem Velikým a vizí byzantské říše. Výše uvedené svědectví o Cyrilově omilostnění nás však přivádí k tomu, abychom neminuli střed jejich života bez náležité pozornosti. A co bylo tím středem? Myslím, že krásně to vyjádřila jedna žena, která se slzami v očích (po kázání p. Jiřího M. Veselého - rodáka z Protivanova - které měl nad hrobem sv. Cyrila) řekla: „Bůh sám Vám odplat, Otče! Konečně jsem slyšela, že i oni se modlili, a jak; že žili jako kněží a mniši, zkrátka - nejenom knihy a politika, ani pouze abecedy...“ Ano. Středem jejich života byla služba, přesněji kněžská služba. Byli to především charismatičtí kněží - misionáři!

Jsmo u našeho tématu a není to téma snadné. Vždyť co dnes znamená kněz? Jak snadné je dnes obraz kněžství pošlapat! Jak lehce dokáže několik skandálů zastínit poctivou práci desetitisíců dalších! To je opravdu na pováženou. Proto je třeba přemýšlet a nepodléhat davové sugesci. Před námi jsou dva úkoly - rozlišit 1. ideál (kněžské osobnosti) a 2. cestu k jeho uskutečňování. K tomu je třeba vidět, jak hlubokou proměnou obraz kněžského ideálu prošel.

Úkol první - uvidět znovu kněžský ideál a co oslabuje nebo úplně vyprazdňuje jeho působivost. Vynikající pomůckou je pro nás obraz ideální kněžské osobnosti vykreslený v dokumentech II. Vatikánského koncilu, především v dekretu „Presbyterorum ordinis“ (Dekret o službě a životě kněží). Není tu nic, co by kněžský ideál mlžilo nebo zpochybňovalo. Maličko si to přiblížíme na jednom konkrétním příkladu. Co se tu píše o celibátu? Čteme tam: „...Z těchto důvodů, které mají svůj základ v tajemství Kristově a jeho poslání, celibát nejprve kněžím jen doporučovaný byl a později v latinské církvi zákonem uložen všem, kdo měli přijmout kněžské svěcení. Tento posvátný sněm znovu schvaluje a potvrzuje tuto zákonnou povinnost pro ty, kteří jsou vybráni ke kněžství. Přitom mu Duch dává důvěru, že Otec velkoryse udělí dar celibátu... budou-li o něj pokorně a vroucně prosit ti, kteří kněžským svěcením mají účast na kněžství Kristově, i celá církev. Čím více mnozí lidé považují dokonalou zdrženlivost v dnešním světě za nemožnou, tím pokorněji a vytrvaleji si budou kněží vyprošovat spolu s celou církví milost věrnosti, která nikdy nebývá odepřena prosícím, a budou používat všech posil nadpřirozených i přirozených, které jsou všem k dispozici...“ (PO II/16, 41 - 42)

Text usiluje o vyváženost. Proto popravdě dosvědčuje, že celibát byl nejprve jen doporučovaný. Na to upozorňují především Ti, kteří touží po novém obrazu kněžství. Bohužel, málo se zabývají druhou částí citovaného odstavce, ve které koncilní otcové potvrzují dosavadní praxi (obsah celého dekretu byl schválen drtivou většinou 2390 proti 4 hlasům). Také vysvětlují proč tak učinili: „Posvátnému sněmu... přitom **Duch dává důvěru...**“ Jak je možné, že dnes je právě ona tak silně zpochybňována? V této chvíli nechci otevírat diskuzi o celibátu. Jen chci na konkrétním příkladu ukázat, jakým způsobem je dnes často zpochybňována cesta, která by měla vést ke konkrétnímu uskutečňování kněžského ideálu.

Prostě se položí důraz na dějinný vývoj lidské pospolitosti, to ostatní se odsune bokem a vyvodí se z toho nové závěry. A my se musíme ptát: proč důraz právě na tohle? A proč se odsunuje bokem to, v co koncilní otcové důvěrovali? V této oblasti bylo podniknuto mnoho cenných výzkumů a napsáno mnoho podnětných studií, které se snaží co možná neobjektivněji ukázat proč dnes vítězí v mnohých kruzích právě odmítavý pohled na celibát. Jde především o rozvoj osobnosti a o proměnu společnosti, na níž je třeba reagovat. Podle nich právě zde je příčina oslabení působivosti kněžského ideálu. A tohle musíme brát vážně! Nesmíme zapomenout, že kněz je vybrán z lidí pro lidi.

Je to tedy také člověk. Jeho možnosti nejsou neomezené. Má své potřeby, jejichž zanedbávání může vést k trvalému poškození tělesného i duševního zdraví a nároky, které na něj ostatní - často naprosto nevědomě - kladou, odpovídají spíše možnostem superhrdiny typu Jamese Bonda, legendárního agenta 007. Tohle nesmíme podceňovat, opravdu se změnil způsob života a to radikálně. Celkem snadno však lze rozpoznat i jiné úmysly - je za nimi snaha experimentovat, vlastní určitým filosofiím a typům povah, snaha vyhnout se vysokým nárokům, snaha zavést v církvi nové morální normy ve vztahu muže a ženy.

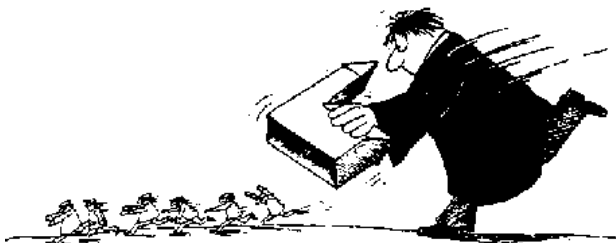
Byla-li středem, pramenem života svatých bratří kněžská služba, je jasné jak zásadně působí mezi věřícími *soulad* obrazu ideální kněžské osobnosti a konkrétního kněžského života. Vidíme v nich také jistý prototyp obrazu kněžství, který je dnes vysoce žádoucí - a sice kněze misionáře. A jestliže Bůh skrze jejich službu vykonal tak podivuhodné dílo mezi polopohanskými Slovany, pak je jasné kolik znamená tato služba nejen pro pokřtěné, ale pro každého člověka. Jde tedy nejen o živé vědomí kněžského ideálu mezi pokřtěnými, ale také o nalezení takového způsobu kněžského života, který bude s'to přenést velký ideál do obyčejného života. Zvláštnost dnešní situace spočívá v tom, že dnes bojujeme o obojí : o znovunalezení a uchování živoucího kněžského ideálu a současně o jeho převedení do konkrétní kněžské služby. Do určité míry jde obojí ruku v ruce. Ale není to totéž.

Modleme se za sebe navzájem, ať nám nikdy nechybí otevřenost Duchu svatému. Tak jako tehdy Cyrilovi zjevil užitečnost písmen a jak je použít, tak zcela jistě dá i nám dnes poznat jaké prostředky použít, aby lesk a krása kněžské služby znovu zazářily v tomto čase.

3. A ještě jednu prosbu na závěr. Začali jsme s opravou vnějšího pláště kostela. Prosím vás, pokud můžete, přijďte pomoci. Je třeba se vždy předem domluvit. Kontaktní osoby jsou pan Alois Stejskal a pan Antonín Weiss.

Přeji vám krásné prožití prázdnin a potřebnou ochranu Boží během nich.

Váš o. Roman

Rok 1935

Dnem 1. ledna 1935 odešel dp. děkan bystrický Rainhold Wagner na odpočinek. Děkanem bystrickým byl jmenován dp. Josef Prokop, farář v Rozsochách. 28. dubna 1935 konali jsme druhou společnou pobožnost k získání odpustků Milostivého léta, které právě toho dne končilo. Účast věřících byla zase hojná. Jaro tohoto roku stálo ve znamení voleb do Národního shromáždění a do okresních a zemských zastupitelstev, které byly vypsaný na 19. a 21. května. Agitace k volbám předčila agitaci k volbám minulým. Zajímavé bylo, že strany tzv. pokrokové vůbec se zdržely protikatolického štvání. Jejich tisk a řečníci až na nepatrné výjimky se nedotkly náboženství. Strana republikánská se dokonce prohlásila ze největší stranu katolickou. Nově kandidující fašisté ve volebních letáčích slibovali, že budou v parlamentě žádat zavedení náboženství do všech tříd středních škol. Za to byla vyvinuta agitace s nezaměstnaností a bídou. Nejhuře řádila strana republikánská. Rozdávala mouku, papuče, čokoládu, obilí, slámu, seno a této agitaci mnozí podlehl, dali se koupit. Některé rodiny dostaly kromě naturálií i peníze – 100-150 Kč, jen aby byly získány. V přiřazených vesnicích byl prováděn na lidi na rolnících závislé teror. Poskytováním výhod a ještě více slibováním a terorem se pracovalo, aby tato strana dosáhla prvenství. Výsledek voleb byl očekáván s napětím, a byl ve Olešnici tento:

Strana	1929		1935	
	Poslanecká sněmovna	Senát	Poslanecká sněmovna	Senát
Lidová	356	313	346	317
Republikáni	82	71	142	132
Živnostenská	131	112	142	124
Sociální demokratická	162	150	147	126
Česká národně sociální	171	156	186	158
Komunistická	54	48	14	13
Národní demokraté	17	25	8	9
Fašisté	0	0	68	67
Celkem voličů	973	875	1053	946
Strana lidová (%)	36,59	35,77	32,86	33,51

Ve dne 27. – 30. června 1935 konal se v Praze I. celostátní sjezd katolíků z Čsl. republiky. Vydařil se nad očekávání skvěle. V naší farnosti byl sjezd připravován od adventu r. 1934 zmínkami v kázáních. V postních kázáních se sjezd vytrvale propagoval a poslední výzvou k účasti bylo kázání na velikonoční pondělí. Byly navštíveny všechny katolické rodiny a vyzvány k účasti. Akce byla korunována krásným výsledkem - u zdejšího farního úřadu se přihlásilo 191 účastníků – počet, který vzbudil v celém okolí téměř senzací. Na sjezd pak jeho 175 účastníků. Vrátili se všichni zdraví a plni nadšení.

Nová krytina na farním kostele

V červenci 1935 byl pokryt farní kostel novou krytinou – bobrovkou. Křídlici dodala fa Kohn z Brna za cenu 410,-- Kč franko Olešnice za 1000 ks a spotřebovalo se jí téměř 32 000 ks. Také sakristie byla nově pokryta. Práci provedl pokrývačský mistr Josef Tichý z Rohozné. Také práce klempířská na střeše byla všude nově provedena: všechny okapové žlaby a roury a oplechování u štítu bylo dáno nové. Práci provedli klempíři Bohumír Horáček st. a Bohumír Horáček ml.. Při této příležitosti byla opravena také střecha fil. kostela sv. Mikuláše. Všecky práce vyžádaly si nákladu Kč 26 500,--

Opravy na faře

Bylo také pokračováno v opravách na faře. Střecha nad seníkem byla celá přeložena. Všecky střechy, pokud u nich nebylo okapových žlabů, byly jimi opatřeny. Použilo se k tomu žlabů a rour od kostela. Celý dvůr byl znovu vydlážděn, upraveno hnojiště a zápraží, schodiště v předním sklepě opraveno, oba sklepy pod kůlnou zamítány a vybíleny. Do zadního sklipku byla dána cementová podlaha. Vrata ze dvora byla dána nová, také dveře do obou zadních sklepů. Dáno nové okno do kuchyně. Tyto opravy vyžádaly si nákladu 3 000 Kč. Na dvoře vsazeny na podzim dva stromy.

15. srpna 1935 bylo vzpomenu 25. výročí od vydání dekretu „Quam singulari“. Mnoho dětí toho dne přistoupilo ke stolu Páně.

Druhé ciborium

V srpnu 1935 zakoupeno druhé ciborium od fy Nedomová z Olomouce. Ciborium je polostříbrné, na 500 hostií. Stálo 880 Kč a bylo zaplacené z darů farníků, kteří chodí častěji k sv. přijímání. V září nastala změna v děkanském úřadě. Děkanem byl jmenován vdp. Cyril Kyhar, farář v Bystřici, protože dosavadní p. děkan odešel z děkanátu, byl investován na faru v Rožné.

Hospodářství

Pro zemědělství byl rok 1935 u nás velmi dobrý. Obilí se povedlo, také brambor byla hojnost. Rok byl celkem suchý, přšelo málo, ale vláha přišla vždy v pravý čas.

Charita

Nezaměstnané dělnictvo mělo aspoň trochu práce na stavbě koupaliště a na regulaci potoka na Vejпустku. Farní odbor charity i letos pečoval o místní chudé. Chleba, potravin, šatstva a obuvi rozdáno bylo na Kč 4 690,20. Kromě toho 4 q žita odeslány ústředí charity do Brna.

Katolické časopisy odebírané v roce 1935 prostřednictvím farního úřadu:

Název časopisu	Počet odebíraných ks
Nábole	226
Řím	97
Sv. Vojtěch	15
Nový národ	7
Avulř Strážný	16
Kvity mladi	45
Plu přibuzi	17
Cerovník	15
Apololář dítek	55
Dětská nedele	37
Smáf kvity	9

Náboženský život

Náboženský život plynul ve farnosti normálně. Na roráty chodilo velmi mnoho lidí a účast u stolu Páně byla přehojná. Od 1. do 25. prosince bylo 4600 komunikantů. Všech komunikantů v roce 1935 bylo 20 820. Farníci naši rádi pamatovali na kostel, takže letos kostel mohl dát konkurenčnímu výboru 10 000 Kč, tím jsou varhany zaplacené a ještě zbylo konkur. výboru 1500 Kč na opravy konané na faře.

V roce 1935 bylo konvalidováno 1 civilní manželství.

Návratů do církve bylo 6, odpad žádný. na misijní účely bylo zasláno:

Misijní účel	Kč
Dílo sv. dětství Ježíšova	950
Dílo šíření víry	240
Apoštolát sv. Cyrila a Metoděje	170
Ofěra na černochoy	200
Misijní neděle	400
pokladnička misijní	80
Celkem	

O vánocích zpívaly děti u betléma koledy a deklamovaly. Účinkovaly pouze děti z měšťanské školy.

Zahrada v Rovečném

Na zahradě fary v Rovečném bylo na podzim r. 1935 zasazeno 30 jabloní. Stromky zaplatil farář olešnický. Podle dohody s p. administrátorem v Rovečném Klementem Lahodným, má farář olešnický někdy, až stromy ponesou ovoce, bráti z těchto stromů polovici úrody, je však povinen stromy na svůj náklad nechat ošetřiti. Před vánocemi mrzlo, na Boží Hod začala obleva a nastalo počasí téměř jarní. Teploměr byl stále nad nulou, po Novém Roce 1936 někteří rolníci orali. 8. ledna 1936 na adorační den bylo příjemně, takže kostel byl celý den hojně navštěvován. Večerní společná adorace se konala za rekordní návštěvy.

Leopold Benáček, farář

Majetek církve

Katolická církev má přirozené právo nezávisle na světské moci nabývat, držet, spravovat a převádět majetek, aby byly dosaženy cíle jí vlastní. Vlastními cíli jsou: konání bohoslužeb, zajištění přiměřeného zaopatření duchovních a jiných služebníků, uskutečňování apoštolátu a charitativní činnost, hlavně mezi chudými. Z hlediska majetkového musíme pod pojmem církev chápat soustavu rozmanitých církevních právnických osob (společností - např. farností), z nichž se církev skládá nebo které zakládá, aby splnila své úkoly. K majetku církve patří současně aktuální vlastnictví církevních právnických osob, ale i pohledávky z dluhů, které mají některé instituce vůči církvi. Církev může nabývat majetek všemi možnými způsoby, kterými ho mohou nabývat i jiní (např. koupě, dar, dědictví, rozhodnutí soudu atd.).

Církev má přirozené právo žádat od křesťanů katolíků, co pro účely sobě vlastní potřebuje. Věřící poskytují církvi pomoc požadovanými příspěvky podle norem vydaných biskupskou konferencí. **Diecézní biskup** má právo po poradě s ekonomickou radou diecéze zdanit právnické osoby (farnosti) v diecézi, tj. uložit jim mírný poplatek, přiměřený jejich příjmům; může rozhodnout o odevzdání jednotlivé sbírky v kostelích na určitý účel. Darů věřících poskytnutých na určitý účel se může použít pouze k tomuto účelu. V českých a moravských diecézích není výše darů určena, biskupové žádají, aby duchovní správci ponechali výši darů na úsudku každého jednotlivého křesťana katolíka.

Správa majetku - Nejvyšší dohled nad veškerým církevním majetkem má římský biskup - papež. Jeho dohled spočívá v tom, že je nejvyšším správcem a nejvyšším rozhodčím (tím, kdo rozhoduje) vůči všemu majetku církve. Prakticky spravuje biskup majetek diecéze, farář majetek farnosti. V jednotlivých diecézích musí existovat zařízení, které shromažďuje prostředky na zaopatření duchovních v diecézi - státní podpory, výnos diecézní daně, výnos z církevních majetků. Pokud je to potřeba, může se ustanovit společný fond několika diecézí, z něhož se přispívá na činnost diecézí, bohatší diecéze tak přispívají chudším.

Smlouvy a převody majetku - Na tuto oblast se vztahují předpisy světského práva (např. občanský zákoník), které jsou vloženy do práva církevního. Biskupská konference stanoví, od jaké dolní hranice je ke zcizení (koupě, prodej, darování) nutný souhlas diecézního biskupa. Nad horní hranici dává souhlas Svatý stolec. Diecézní biskup musí mít k závažným rozhodnutím majetkové povahy předchozí souhlas ekonomické rady diecéze a sboru poradců, jde např. o převody vlastnictví (prodej apod.).

Zvláštní ochranu požívá církevní majetek vůči správcům církevního majetku: kromě věcí bezvýznamných nesmí být církevní majetek prodán ani jeho správcům ani příbuzným těchto správců v pokolení přímém či v boční linii do čtvrtého stupně příbuzenství. Správci mají povinnost majetek řádně spravovat a neztenčovat. K podání žalob u soudu či jiného zajištění vymáhání dluhů potřebují správci souhlas svého nadřízeného.

Zbožný odkaz - je právní úkon, kterým se církvi odkazuje nějaký majetek. Může jít o úkon mezi živými (prodej, dar) či pro případ smrti (dědictví - sepsání závěti). Při takových úkonech je nutno striktně dbát požadavků světského práva (občanský zákoník apod.). Vykonavatelem všech odkazů je ordinář (církevní představený - např. biskup). Majetek, který byl darován pro určitý účel, nesmí být použit na účel jiný. Církev je vázána vůči těm, kdo majetek na určitý účel poskytli. **Zbožné založení** - je společnost založená za účelem plnění úkolů zbožnosti a lásky (tzv. nadace); nebo majetek, který byl dán církvi, aby z jeho výtěžků byla dlouhodobě poskytována mešní stipes na sloužení mší na určený úmysl (jde o darování na mše sloužené za duše zemřelých, dříve tzv. záduší - zádušní mše).

Markéta Konečná

(Pramen: Jiří Rajmund Tretera: Církevní právo, JK Praha 1993; Kodex kanonického práva, Zvon 1994)

Další průkopník

Po dobu nepřítomnosti pana faráře s námi několik nedělí slavil mši svatou vojenský kaplan - otec Jakub Holík. Zajímalo mě, co vlastně vojenský kaplan dělá, když zrovna nevypomáhá v Olešnici a spousta dalších otázek, a tak jsem se zeptala... .

Kdy a kde jste se narodil?

Narodil jsem se 5. listopadu 1971 v Brně ve věřící rodině jako první ze čtyř dětí. Mám ještě bratry Jana (1974) a Ondřeje (1981) a sestru Veroniku (1975).

Jaká byla vaše cesta ke kněžství a kdo vás na ní nejvíce ovlivnil?

Vyrůstal jsem v živé brněnské farnosti v Králově Poli, kde fungovala dobře jak ministrantská parta, tak potom společenství mladých. Zároveň zde byli vřdycky mladí kaplani, se kterými jsem mohl o mnoha věcech víry otevřeně mluvit. Asi tím důležitým momentem bylo obrácení mých dvou spolužáků na gymnáziu, které jsem pak doprovázel na jejich cestě ke křtu a k životu ve víře a v církvi. Tam nějak začalo růst mé rozhodnutí jít cestou přípravy ke kněžské službě. Po skončení střední školy jsem byl přijat v roce 1990 do prvního ročníku Teologického konviktů v Litoměřicích, a pak jsem pět let studoval teologii na Univerzitě v Římě. Po roční jáhenské službě v Hranicích na Moravě, v zeleném suknu vojáka základní služby, jsem byl v červnu 1997 vysvěcen v Brně na kněze.

Když jste se nám v Olešnici představoval, tak jste se zmínil, že jste byl jako dítě v Olešnici na táboře. Mohl byste nám o tom říci něco bližšího?

Naši rodiče se v Brně seznámili s rodinou Synkových a díky tomu jsme je několikrát navštívili v jejich víkendovém a prázdninovém domku u vás v Olešnici. Z toho období si pamatuji výlety na zříceninu hradu Louka, na místo bývalého obecního popravistiště, na koupaliště a na pana faráře Kšicu, který nás jednou v kostele zkoušel ze znalosti českých patronů. Asi dvakrát jsme tu na chalupě u Synků byli o prázdninách i s ministranty z Brna.

Kde jste působil po vysvěcení a podle čeho se vybírá kněz pro práci v armádě? Musel jste absolvovat nějakou speciální přípravu?

Po vysvěcení jsem se dostal do zajímavé situace. Byl jsem ustanoven kaplanem ve farnostech Veverská Bítýška, Čebín a Lažánky u Tišnova. Protože tu byl starý pan farář, který nejedil autem, tak jsem se po vzoru mých předchůdců ujal dvou ze zmíněných farností se vším všudy, a pan farář měl na starosti Bítýšku. Prakticky jsem tedy byl farářem hned. Po dvou letech jsem se setkal s otcem biskupem, který mě požádal o službu v armádě, jsem teprve čtvrtý průkopník.

Duchovní služba se teprve rozjížděla, byl Uspěl jsem asi hlavně proto, že jsem splňoval základní kritéria – absolvovaná základní vojenskou službu, dva roky ve farnosti, zdraví a schopnost komunikace v neznámém prostředí. Žádnou konkrétní přípravu jsem ale neabsolvoval, kromě dlouhých rozhovorů se třemi vojenskými kaplany v činné službě. Od 1. 9. 1999 jsem pak oblékl uniformu a začal pracovat v kasárnách ve Vyškově.

Kde působíte, a jak vypadá normální pracovní den vojenského kaplana?

Do Vyškova jsem nastoupil hlavně mezi studenty vojenské střední a vysoké školy a mezi vojáky „základáky“. Všech dohromady bylo asi dva tisíce. Můj čas byl rozdělen mezi přednášky, osobní rozhovory, zapojení se do výcviku i sportovních kroužků, modlitbu za vojáky.... Normální pracovní den neexistuje, každý je jiný podle programu, kterému se přizpůsobuji. Ale například teď v Moravské Třebové, kde jsem poslední dva roky na vojenské střední škole, tak mám vyčleněno pondělí a středu na vstupy do výuky, v úterý a ve čtvrtek jsem tu odpoledne na internátech k dispozici pro osobní rozhovory, v pátek je den kratší a jsou různé porady a organizační věci. Večer v pondělí a čtvrtek vedu kroužek volejbalu pro zájemce z řad žáků.

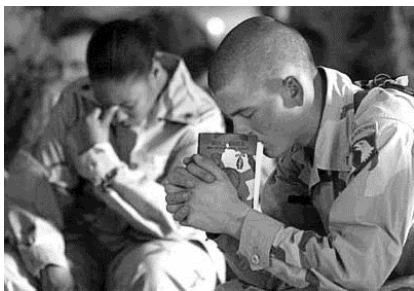

Máte ještě nějaké jiné poslání a povinnosti v rámci naší diecéze?

Kněz, který se stane vojenským kaplanem, tak je na určitou dobu oficiálně vyvázán ze služeb ve své diecézi. Neoficiálně jsem ale stále v kontaktu. Pokud mi to čas dovolí, navštěvuji kněze a nabídl jsem zástup za nemocné nebo jinak vytížené kněze ve farnostech o nedělích v okolí místa, kde bydlím. Nyní se to týká hlavně děkanátu Svitavy a Boskovice. Někdy vedu duchovní obnovy pro farnost nebo manžele či mládež, ale to spíš nárazově.

Co vás na vaší práci mezi vojáky nejvíc baví, z čeho máte radost a co vás naopak moc netěší?

Především je to nové prostředí. Lidé vás nepřijímají jako faráře, ale jako někoho, kdo si musí získat jejich důvěru, ukázat jim, jaký je. Mají velmi přímé otázky,

ptají se bez zábran. A na mně je, abych jim pravdivě a přímo uměl odpovídat. Také jsem měl možnost dostat se přirozeně do prostředí, kam by se jinak kněz nedostal. Díky misi v Bosně jsem taky poprvé zažil zblízka hrůzy a následky války a lidské zloby. Co je těžké? Hlavně to, že nemám v kasárnách komunitu přátel jako ve farnosti, spíše jsem tu jako jednotlivec a i vztahy jsou spíš krátkodobé.

Mají vůbec lidé v armádě zájem o víru?

Je to asi jako v celé společnosti. Navenek to moc lidí o sobě neříká, že jsou věřící nebo hledající. Jde spíš o osobní rozhovory. Často se ptají na všechno, co souvisí s církví, vírou, morálkou a chtějí slyšet můj názor. Mnoho lidí je rádo, že se na to vůbec můžou někoho zeptat. Je to tedy služba jakéhosi lámání hrotů neznalosti a často předsudků. Hlubší zájem se projevuje jen u jednotlivců. Ale my zde nejsme v první řadě kvůli misi, ale především kvůli lidské blízkosti pro ty, kteří o to stojí.

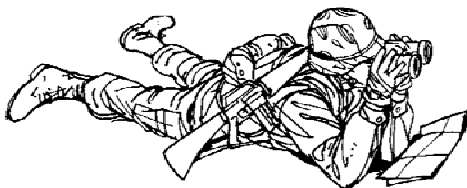
Jakých zahraničních vojenských misí jste se zúčastnil a co na vás nejvíc zapůsobilo?

Absolvoval jsem šestiměsíční misi v Bosně na přelomu roku 2000-2001. Spolu s pěti sty vojáky jsme se podíleli na hlídání hranic, rozdělování humanitární pomoci a střežení vyhrazeného prostoru. Bylo pět let po válce, ale následky byly stále vidět a cítit. Největším prožitkem bylo osobní dotknutí se zla a nenávisti v jeho hrozných důsledcích. Nadějí pro mě byly postoje různých duchovních komunit z katolické, pravoslavné i muslimské strany, které hledaly cestu k usmíření a vzájemné pomoci. Také u našich vojáků jsem viděl velikou ochotu pomáhat těm nejchudším a to hlavně formou dárků a potřebných věcí, které vozili vojáci z dovolené v Čechách pro jednotlivé rodiny. Rád bych se na ta místa opět podíval a navštívil některé osady, kláštery či domy duchovních. Snad se to podaří.

Děkuji za rozhovor

Jarmila Sobotková

Ochraňuj mne, Bože, utíkám se k Tobě.**(Žalm 16,1)**

Když na člověka dolehne tlak nemoci, bolesti anebo stáří a trápí ho strach z budoucnosti, z možné závislosti na cizí pomoci anebo z blížícího se konce pozemského života, je pro každého, kdo věří v Boha, zdrojem jistoty a vnitřního klidu vědomí, že Bůh, ve kterého věří, nad ním bdí a že ho neopustí ani v té nejtěžší chvíli. Potvrzují to zkušenosti mnoha lidí, kteří tyto těžké chvíle prožili a pro které znamenaly prohloubení víry v Boží dobrotu a posílení naděje v Boží prozřetelnost.

Bůh dává člověku potřebné síly prostřednictvím svátostí, které může přijímat a které mu přinášejí jak rozmnožení posvěcující milosti, a tím intenzivnější prožívání Božího působení, tak i milosti pomáhající, které činí člověka schopným správně a užitečně prožít každou situaci. Tím dosahuje člověk schopnosti použít všechny přirozené síly k tomu, aby přispívaly k procesu uzdravování celého organismu. Je však nutné přijímat svátosti s hlubokou vírou a pokorou.

Ke zlepšování zdravotního stavu mohou pozitivně přispívat i všichni lidé, kteří jsou v blízkosti nemocného. Když se společně v modlitbě sjednocují, je vždy Ježíš mezi nimi a On sám přednáší jejich prosby Otci. Právě z těchto důvodů je společná modlitba účinná a prospívá nejen nemocnému, ale i všem zúčastněným.

Po přirozené stránce kladně ovlivňuje každého nemocného, když kolem sebe vidí lidi, kteří jsou naplněni skutečnou láskou k němu a jsou ochotni snášet spolu s ním ty těžkosti, které jsou s jeho nemocí spojeny. Vědomí takového přístupu ze strany těch, kdo jsou mu nejbliž, usnadňuje nemocnému schopnost vyrovnat se i s tím, co je pro něho těžké anebo ponižující a také přispívá ke zlepšování celkového uzdravování. Víme, že je to někdy těžké, zvláště tehdy, když je nemoc dlouhodobá a spojená s mnoha úkony, které jsou vyčerpávající. V té chvíli nespolehneme jen na svoje síly, ale i na Boží pomoc. Bůh nám jí dá vždy dostatečné množství, když o ni budeme prosit a spolupracovat s ní.

Známe Ježíšova slova: "Cokoliv jste učinili jednomu z mých nepatrných bratří, mně jste učinili." (Mt 25,40). Těmito slovy nám slibuje, že každá práce a námaha pro druhého člověka, i když bude nepatrná, bude odměněna tak, jako kdyby byla poskytnuta přímo jemu. I toto pro nás může být někdy motivem sloužit trpělivě těm lidem, kteří naši pomoc potřebují, i když je to pro nás spojeno s těžkostmi anebo s velkým sebezapřením. Nespolehneme se jen na svoje lidské síly, ale počítáme i s Boží pomocí, kterou nám Bůh dává ve svátostech, které přijímáme.

K tomu, aby Bůh lidem pomáhal, používá i běžné prostředky, které jsou k léčení používány a také práci a činnost jiných lidí. Když budeme všude vidět Boží působení, pomůže nám to až budeme stíženi nemocí anebo nedostatkem soběstačnosti.

Při všem, co nás potká, můžeme spoléhat na Boha a jistě nebudeme zklamáni, protože dostaneme vždy to, co pro nás bude v dané chvíli nejprospěšnější.

o. Josef Šik

Papežská misijní díla

Dnes se používá právě toto přesnější označení „papežská misijní díla“ (dříve se hovořilo jen o „papežském misijním díle“), **papežská** misijní díla jsou čtyři. Ale pojďme se podívat do historie: papežská misijní díla existují od 19. století. Základem se stala modlitba růžence. Mladá francouzská dívka **Pauline** Marie Jaricot se začala každodenně modlit jeden desátek růžence za misijní šíření víry a jednou týdně uspořila malou

finanční částku pro misijní účely. Postupně se k ní přidali další lidé a zformovalo se sdružení Šíření víry. V roce 1822 bylo sdružení oficiálně uznané a stalo se největší agenturou na pomoc misiím v katolické církvi. V roce 1922 dal papež Pius XI. tomuto sdružení papežský statut. Vzniklo tak první z papežských misijních děl: papežské misijní dílo **Šíření víry**. Zaměřuje se na podporu chudých farností po celém světě v oblasti charity, sociální, vzdělávací a zdravotnické péče apod. Většina peněz vybraných při tzv. misijní neděli (předposlední neděle v říjnu) jde právě na projekty v rámci díla Šíření víry. Jen pro ilustraci - v roce 2002 se v České republice vybralo 14,3 milionů Kč.

Druhým misijním dílem je dílo **Svatého Petra apoštola**. Zakladatelkou je opět žena, Francouzka, **Jeanne Bigard**, která v roce 1889 vytvořila na pomoc bohoslovcům na misiích společnost Sv. Petra apoštola. V roce 1922 byla společnost vyhlášena papežským misijním dílem. Hlavní činnost spočívá v modlitební a ekonomické pomoci při výchově a formaci bohoslovců a řeholníků na misiích. Jeden bohoslovec na misií „stojí na rok“ cca 25 tis. Kč.

Třetím dílem je **Papežské misijní dílo dětí**. Zakladatelem byl biskup z Nancy **Charles August Marie** de Forbin-Janson. Stál v roce 1843 u zrodu společnosti Misijního díla dětí, která byla v roce 1922 uznána papežským misijním dílem. Staví na účtě k dítěti Ježíši, na křesťanské výchově, solidaritě, misionářském duchu a sociální pomoci. Heslem je myšlenka „Děti pomáhají dětem“. Důraz je kladen na pastoraci, misijní animaci a formaci, školní výchovu, předškolní výchovu a záchranu života. Toto dílo může podporovat každé dítě tím, že se denně pomodlí modlitbu za chudé (misie) a jednou týdně ušetří do pokladničky malou částku na podporu chudých dětí. V České republice působí Papežské misijní dílo dětí od roku 2000. Jako program pro misijní výchovu dětí je vydáván časopis MOST - modlitba, oběť, služba, tvořivost.

Poslední je **Papežská misijní unie**. Misijní unii pro kněze a řeholníky založil v roce 1916 italský misionář blahoslavený **Paolo Manna**, který byl v roce 2001 blahorečen papežem Janem Pavlem II. V roce 1956 byla tato misijní unie prohlášena papežským misijním dílem. Vnáší misijní smýšlení mezi seminaristy, kněze a řeholníky, je „srdcem všech misijních děl“ a vede každého pokřtěného k aktivní účasti na misijním poslání církve.

Tolik stručně o papežských misijních dílech. Další informace, propagační materiály a jiné lze získat na adrese: Papežská misijní díla, Špindlerův Mlýn 33, 543 51; tel: 499433058; email: info@misijnidila.cz; internet: www.misijnidila.cz; ale hlavně ve velmi přehledné brožurce v našem kostele na stolku. V brožurce naleznete: stručné povídání o všech misijních dílech, jejich zakladatele, částky putující na podporu misí, složenku, možnost přihlásit se do Misijního klubu pro dospělé či do Misijního klubka pro děti do 15 let, možnosti sponzoringu a další.

Markéta Konečná

LÁSKA SAMA JE DAR, DÁVEJME TEDY S LÁSKOU

S dětmi z naší farnosti jsme se zapojili do projektu Papežské misijní dílo děti (PMDD) několika způsoby.

Před Vánocemi děti malovaly předtištěné pohledy, které potom v kostele nabídly k prodeji – výtěžek jsme poslali prostřednictvím PMDD na stavbu a výbavu školy na Jamajce.

S úspěchem se setkala také akce Misijní koláč, při které byla vybrána částka 6.512,50 Kč. Touto částkou chceme přispět na stavbu nové mateřské školy a také na poskytnutí základních potřeb pro chlapce ve věku od pěti do šestnácti let v Domově Dona Boska na Srí Lance. Tato země byla postižena ničivou vlnou tsunami a PMDD obdrželo žádost o pomoc s konkrétním projektem, jak bude pomoc využita. Jak projekt pro Srí Lanku vypadá, si můžete prohlédnout na vývěse v kostele.

Celoročně můžeme PMDD pomáhat modlitbou růžence za misie – Misijní růží.

Ing. Marie Adamcová

Stránka dětem

Milé děti,

vítám vás v tomto předprázdninovém čase. V minulém čísle jsem vám zadala úkoly. Moc se mi líbily obrázky od vás, na kterých jste měli namalovat jaro a ty nejhezčí, od Katky a Markétky Adamcové, zdobí nyní tuto stránku. Děkuji vám za ně!

Také mě moc potěšilo, když mě napsala paní Jana Valachová na emailovou adresu spolecnoucestou@email.cz moc pěkné povídání o Turínském plátně. Je mi trochu líto, že Ti starší z vás se neozvali, co by si chtěli přečíst na těchto stránkách nebo čím se pobavit. Třeba to právě teď napravíte. Tak teď už s chutí do luštění a malování, ať se vám zkrátí čekání na prázdniny!!!

Vaše

Znáte odpovědi?

1. O kterém měsíci říkáme, že je měsícem Božského Srdce? A. květen B. červen C. listopad

2. Koukněte se na titulní stranu časopisu, víte jak se jmenují osoby na obrázku?

A. sv. Cyril a sv. Metoděj

A. bratrance Veverkové

C. sv. Vojtěch a sv. Václav

4. Na svátek které svěťce bude v červenci již chladno z rána?

5. Přiřaďte správně k sobě jednotlivé osoby:

Zachariáš
Josef
Kain
Jáchym
Abrahám

Ábel
Anna
Sára
Maria
Alžběta

Elvira

Malujeme pro ostatní....

Tak co, šlo vám luštění? A jestli rádi malujete, připravila jsem si pro vás opět **ÚKOL**:

Až bude pršet a začnete se nudit, namalujte mi obrázek o tom, na co se těšíte o prázdninách nebo kde jste o prázdninách byli.

A už teď se moc a moc těším, až si budu obrázky prohlížet. Příště zase nějaké vyberu a otisknu na téhle stránce.

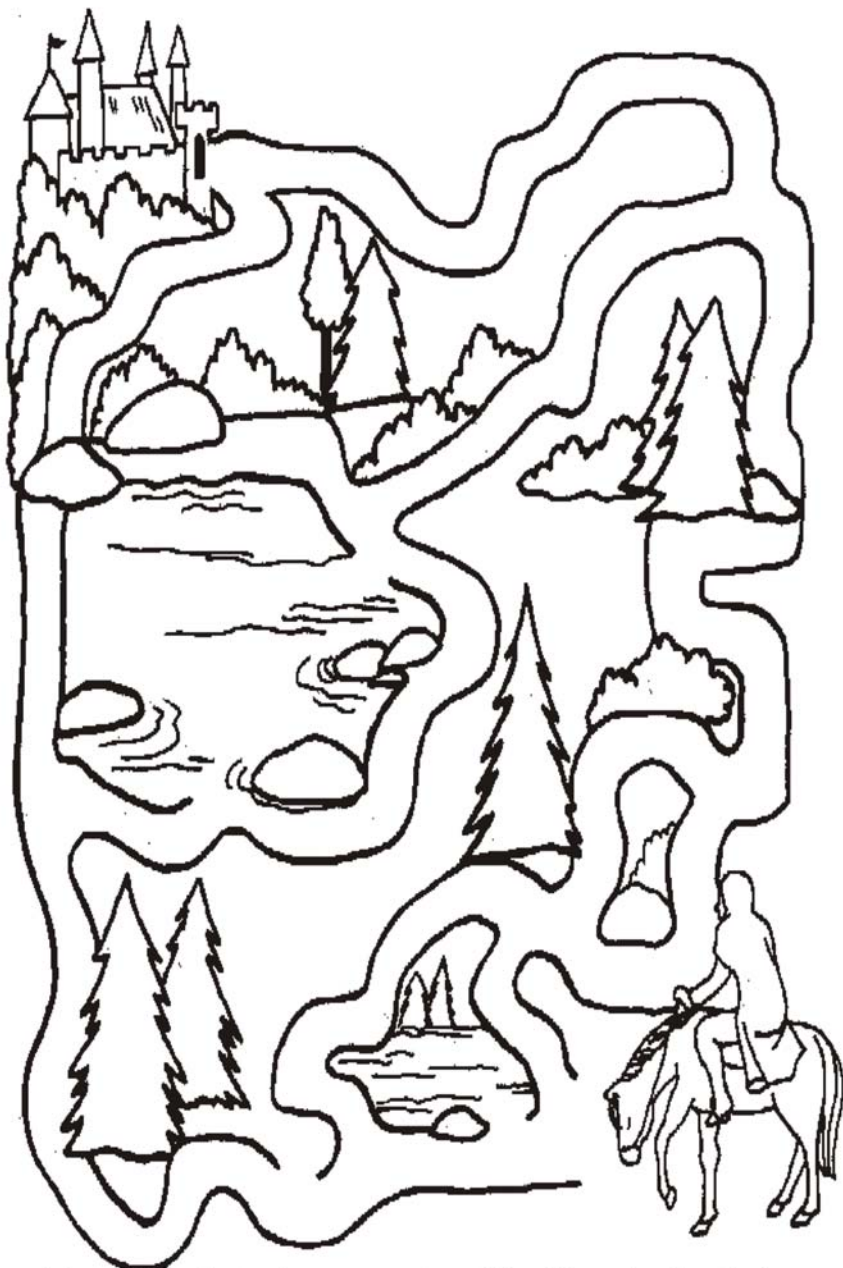
Obrázky můžete házet do barevné krabice na stolku u bočního vchodu našeho kostela.

Přeji vám mnoho dobrodružství a super zážitků o prázdninách! A zároveň vás chci poprosit, aby jste za vše krásné, co vás potká nezapomněli poděkovat Bohu a poprosit ho i za děti, které nejsou šťastné a spokojené, protože v jejich rodinách je utrpení, bída nebo hlad.

Děkuji

Elvira

Úkoly pro pastelky

Vymalujte obrázek a pomozte rytíři najít cestu do zámku

**...půjdu k oltáři, kde mě očekává Pán,
a řeknu Mu své rozhodné svatební „ano“
věčným slibem čistoty, chudoby a poslušnosti.**

V sobotu 21. května jsme se zúčastnili společně s několika dalšími olešnickými farníky skládání věčných slibů sestry Evy Františky Kadlecové. Cítila jsem účast na této významné události jako svoji povinnost a zároveň jako podporu Evy samotné. Eva, kterou znám od malička, neměla lehký život. Ve třech letech ztratila tatínka a když dostudovala, zemřela jí maminka. Mám v živé paměti rozhovory s paní Kadlecovou, kdy jsme se dělily o radosti a starosti spojené s výchovou našich stejně starých dětí. Je obdivuhodné, že si Eva v takové situaci zvolila životní cestu spočívající v zasvěcení se Bohu.

Slavnost se mi moc líbila. Začala průvodem kněží a otce biskupa Vojtěcha k obětnímu stolu. Sestry, které měly skládat sliby - **Františka** Eva Kadlecová a **Maxmiliána** Markéta Myslivcová - šly s věnečky na hlavě za kněžským průvodem. Věčné sliby čistoty, chudoby a poslušnosti skládaly do rukou biskupa a představené III. Řádu sv. Františka. Otec biskup měl poutavou promluvu o zasvěceném životě. Zpěvy při slavnosti zajišťovala schola mladých zpěváků. Obě sestry poděkovaly všem, kdo se slavnosti zúčastnili (a byl nás opravdu plný kostel) a poprosily o podporu a modlitby. Šťastná sestra Františka byla obklopena svými příbuznými a přáteli z Olešnice a přímo zavalena květinovými dary.

Musíme prosit o dary Ducha svatého a modlit se za nová kněžská a řeholní povolání, aby z naší farnosti opět nová povolání vzešla.

Marie Procházková

Pozn.: Další informace najdete na <http://www.volny.cz/sestry.grohova>

„Farnost – místo pro každého?“

Ve dnech 21.-23. dubna 2005 se konala v hotelu Skalský Dvůr v Lísku u Bystřice nad Pernštejnem konference, která nesla název „Farnost – místo pro každého?“. Na tuhle akci pozval otec biskup všechny laiky i kněze z brněnské diecéze, kteří mají zájem o pastorační ve farnostech. Byla uspořádána u příležitosti ROKU FARNOSTI, který v brněnské diecézi právě prožíváme, Z celé brněnské diecéze tam bylo sto sedmdesát laiků i kněží z celé brněnské diecéze. Z naší farnosti jsme tam byly dvě – Jarmila Sobotková a Iva Novotná. Nemohly jsme se sice zúčastnit celého programu, protože jsme dojížděly, ale i tak to stálo za to. A tak vám popíši, co se mně zdálo zajímavé:

Ve čtvrtek navečer konferenci zahájil otec biskup Vojtěch Cikrle, který s námi v Lísku celou dobu pobývali. Potom následovala přednáška PhDr. Josefa Zemana z Brna, který mluvil hlavně o vztazích ve farnosti, mezi farníky i mezi farníky a knězem. Oslovila nás jeho myšlenka, že nestačí být v církvi tělem, ale je třeba tu být i srdcem.

V pátek byl program skutečně nabitý. Po mši svaté následovala jedna přednáška za druhou. Jenom ve zkratce:

- Ing. Aleš Opatrný, Th.D., Praha – mluvil o tom, co je farnost, koho sdružuje, komu je otevřená, co od ní očekáváme, apod.
- Dr. Petr Slouk, Vídeň – o obnově farností
- Ludvík Kolek, Brno – o vztahu farnost a komunita
- ThDr. Marian Bublinec, Ph.D., Banská Bystrica – farní pastorační v Banské Bystrici – zkušenosti z diecézního synodu Prof. ThDr. Thomas Schüller – o tom, jak fungují v Německu ekonomické a pastorační rady
- Mgr. Jiří Mikulášek – situace farností brněnské diecéze

Potom následovaly pracovní skupinky po šestnácti lidech z různých farností a diskutovalo se o konkrétních problémech nebo o dobrých nápadech z jiných farností.

Večer se konala diskuse se všemi přednášejícími. Nejvíce dotazů se týkalo pastoračních rad, překládání kněží a jakým způsobem vytvořit nebo zlepšit vztahy s farářem.

V sobotu se nám představila jednotlivá diecézní centra a musím se přiznat, že jsem byla překvapená, co všechno nabízí.

V naší diecézi máme:

Centrum pro rodinu a sociální péči

Diecézní centrum mládeže

Katechetické centrum

Pastorační středisko

Středisko aktivity laiků

Farnost Milonice nám představila bohatý program svého FARNÍHO DNE, čímž nasadila hodně vysokou laťku ostatním.

Já jsem jela na tohle setkání hlavně proto, že jsem chtěla načerpat zkušenosti a nápady z jiných farností, které by se u nás mohly uplatnit. Nejvíc mě oslovila velice příjemná atmosféra celého setkání, a taky to, že máme v diecézi tolik lidí, kteří jsou ochotni podílet se na pastorační práci.

Společným - a troufám si říct že největším - problémem ve farnostech jsou vztahy. Když u nás v kostele v neděli po konferenci kázal otec Jakub Holík o tom, co ho nejvíc oslovilo, přirovnal farnost velmi výstižně k orchestru – podle myšlenky Prof. Thomase Schüllera. V orchestru má každý své místo, ať už ten, který po celou skladbu dře první housle nebo ten, který dvakrát bouchne do činelů a jedenkrát udělá velký rámus. Kdyby jeden z nich chyběl, už by to nebylo ono. Výstižné je přirovnání farnosti k rozvětvené rodině, kam patří i protivný a ubrblaný strýček, upovídaná tetička, výstřední sestřenice apod. Mezi oběma skupinami lidí je ovšem jeden podstatný rozdíl: do orchestru si totiž můžeme jednotlivé členy vybrat, ale do rodiny nikoliv. Tu musíme brát takovou, jaká je. Svoje přátele si vybíráme tak, abychom si s nimi rozuměli. Farníky musíme brát takové, jací jsou, i když se nám to často nelíbí a tvořit s nimi jedno společenství, jehož středem je Kristus.

A tak bych nakonec nám všem chtěla popřát, aby se nám to s pomocí Boží a pod ochranou Panny Marie podařilo uskutečnit.

Jarmila Sobotková

Celý obsah přednášek lze najít na www.biskupstvi.cz/pastorace, e-mail: nesper@biskupstvi.cz

„Farnost je parta lidí, kteří se nadchli pro Ježíšovu věc. Spojuje je bratrství a vzájemná touha přinášet občerstvení tomuto světu skrze naslouchání, soucítění, vzájemnou službu...

A evangelium jsme objevili jako čerstvou vodu, která zahání únavu a přináší radost a odvahu k nové cestě.“

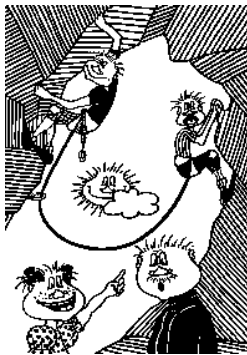
Ze slov P. Petra Nešpora

Sportovní odpoledne

Nedávno jsme prožily (kroužek starších děvčat-poznámka redakce) krásné odpoledne ve sportovní hale s bazénem v Bystřici nad Pernštejnem. Sraz jsme si daly u Novotných ve čtyři odpoledne. Pan Novotný byl tak laskav a odvezl nás k budově, kde se konala konference s názvem „Farnost - místo pro každého?“. Tam jsme vyzvedly naši vedoucí. Když jsme se ocitly v hale, zjistily jsme, že některé zabezpečovací systémy (zámky šatních skříněk) jsou pro nás novinkou. S sebou jsme si vzaly také plavčíka, lépe řečeno plavčici. Tato plavčice se zbytečnými věcmi, jako jsou např. plavky vůbec nezatěžovala (Verča). Bazén byl sice malý, ale překvapil nás svými možnostmi jako jsou třeba: výřivky, bublinková koupel, skokánky a hlavně jsme měly celý bazén pro sebe.

Vzápětí jsme se ocitly z louže na skále, protože sem dorazili Jožin s Alčou a donesli nám sedáky, boty, lana a jiné pomůcky. Lezení na cvičnou horolezeckou stěnu bylo docela obtížné. Ze dvanáctimetrové výšky jsme se pokochaly pohledem dolů a pak nás na zem spouštěli zkušební horolezci. Při lezení nás občas opouštěly síly, takže jsme zažívaly zpočátku nepříjemné, ale nakonec vyhledávané houpání na laně. Všechny v tom předčila Maruška.

Poté nás Soukalovi pozvali k nim domů. Dodali nám síly teplým čajem, studenou kyselkou a domácími povidlovými teplostudenými perníčky. Zde jsme načerpaly inspiraci pro naše další činnosti. Na cestě domů jsme byly zcela vyčerpaní, ale na hádání, kdo bude v autě sedět na předním sedadle vedle řidiče jsme ještě měly sil dost a dost.

Rend'a, Verča, Iva a Maruška

Ministrantský den

14. 5. 2005 se uskutečnil ministrantský den v Arcibiskupském kněžském semináři v Olomouci. Tato akce se koná každý rok, ale z kapacitních důvodů musí být každý ročník vyhrazen pouze určité diecézi a letos vyšla řada na Brno. Bohoslovci mají vždycky připravený program rozdělený podle věku, takže se nikdo nemusí nudit.

Olešníci zastupovalo osm ministrantů. Do hanácké metropole jsme cestovali společně s kluky z Hodonína a z farností poblíž Bystřice nad Pernštejnem. Hned po příjezdu nás rozdělili do jednotlivých skupinek. Já vám popíšu to, co připravili pro patnáctileté a starší. Na začátku nám představovali některé hudební skupiny, které se věnují gospelové („duchovní“) hudbě všech žánrů - od rocku až třeba po disko. Vůbec jsem netušil, že se tolik kapel věnuje muzice, která nezapomíná na Boha a pravé životní hodnoty. Pak byla společná mše svatá, kterou sloužil otec biskup Vojtěch Cikrle.

Vyzval nás, abychom nezúšťávali v průměru, ale snažili se být lepší - a to nejen v kostele, ale i mimo něj.

Pak se naplno rozeběhla velká hra o našich světcích. My nejstarší jsme se jí ale neúčastnili, protože na zahradě semináře jsme sledovali program skupiny historického šermu, který nám přiblížil vznik templářského řádu. Na to navázal o. Holeček, paolán z Vranova a duchovní vůdce elitní jednotky brněnské městské policie JOZ (jednotka operativního zásahu). Mluvil o cti, ideálech a povinnostech středověkých rytířů, o válkách té doby a o nástupcích tehdejších rytířů - elitních jednotkách dnešních dnů. Říkal, že v JOZ nejsou žádní zabijáci, ale že jejich hlavní prací je kromě rutinních pochůzek například poskytovat první pomoc na místech, kam by se běžní záchranáři velmi těžce a pomalu dostávali (zamčené byty apod.).

Policisté nám ukázali i něco z techniky, kterou používají. Potěžkali jsme si beranidlo na vylamování dveří i neprůstřelnou vestu. Viděli jsme množství zdravotnického materiálu i horolezeckého vybavení,

které používají.

K pozdnímu obědu nám v semináři připravili výborný guláš (prý spotřebovali přes sto kilo masa!). Následovalo vyhlášení vítězů soutěže o našich světcích, poděkování organizátorům a závěrečné slovo otce biskupa. Byla to prima akce a těšíme se, až zase na naši brněnskou diecézi přijde řada.

V soutěži ministrantských dovedností vyhrál zase Franta.

Kája Adamec

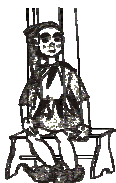
Víkend v Bedřichově

Na faru do Bedřichova jely děti z náboženství třetí a čtvrté třídy. Byl tam bohatý program, takže jsme se vůbec nenudili. Například ranní rozsvička. Hráli jsme spoustu her, měli jsme táborák, šli jsme na výlet, byli jsme v kostele, pracovali jsme, ale především jsme si s sebou domů odvezli spoustu zajímavých zážitků. Například, když někdo z nás promluvil sprostě, musel vykloktat né zrovna moc dobrý koktejl, který připravovala jedna z vedoucích. Moc se nám tam líbilo a už se těšíme na další farní akci.

Janička Valachová

V naší farnosti se hrálo loutkové divadlo!

Opravdu, stalo se tak 30. května. Bylo pondělí a to je den, kdy mají kroužek mladší děvčata na faře a předškoláci – Sedmikrásek v Katolickém domě. Děvčata si vyrobila a nastrojila sedm loutek a potom s nimi nacvičila pohádku O veliké řepě. Pozvaly pak na faru děti ze Sedmikrásku

s jejich maminkami.

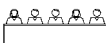
Pohádka se líbila, takže musela mít ihned na místě reprízu. Po představení dostali všichni malé pohoštění – marcipánovou figurku – které taky děvčata samy vyrobily.

Věříme, že se pohádka opravdu všem líbila.

Terezka, Janička, Anetka, Markétka, Kačka, Adélka a Míša

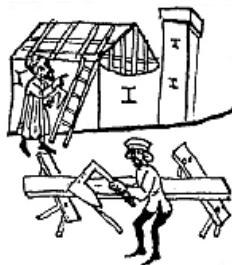
Zprávy z ekonomické farní rady

Začíná se stávat tradicí, že na tomto místě nacházíte informace ohledně oprav našeho farního kostela. Snažíme se, aby informace byly stručné a věcné. To, jak se nám to daří však posoudíte nejlépe vy, čtenáři. Proto jsme připraveni na vaše připomínky a dle vašich případných požadavků informační servis zkvalitnit.

Čas běží jako voda a tak se od posledního čísla zpravodaje mnohé změnilo. Jak jste si již jistě všimli, oprava se rozběhla naplno. Dovolte ale, abychom začali tam, kde jsme posledně skončili.

Poté, co jsme obdrželi kladné vyjádření o poskytnutí finančních prostředků formou dotací z Ministerstva kultury ČR i od Jihomoravského kraje, započal nevyhnutelný proces výběrového řízení. Bylo nutné sestavit výzvu takovým způsobem, aby uchazečům o zakázku poskytla rovné a dostatečně přesné informace o plánovaném rozsahu, technologii a našich požadavcích. Bylo obesláno 6 stavebních firem, z nichž 3 nám poslaly nabídku.

Dne 25. května 2005 pak proběhlo na faře výběrové řízení. Nebylo vůbec jednoduché vybrat zhotovitele stavby, protože, jak se ukázalo, veškeré nabídky převyšovaly cenu stanovenou rozpočtem v projektové dokumentaci. Po nelehkém jednání byla nakonec vybrána firma pana M. Plíhala z Hodonína,

se kterou už máme zkušenosti z minulosti.

Stavba je rozdělěna do 4 etap:

- I. etapa – rekonstrukce odvedení dešťových vod
- II. etapa – rekonstrukce spodní stavby a fasád
- III. etapa – oprava fasády lodi kostela
- IV. etapa – statické zajištění stavby

Zde je důležité podotknout, že některé části I. etapy v souvislosti s majetkem Města Olešnice budou financovány z prostředků města.

A teď trochu čísel. Celková cena díla včetně DPH činí **1 878 073,- Kč**. Z toho **280 782,- Kč** představuje část stavby financovaná z prostředků Města Olešnice. Od Ministerstva kultury ČR jsme obdrželi dotaci ve výši **900 000,- Kč** a od Jihomoravského kraje **150 000,- Kč**. Z uvedeného vyplývá, že z celkové částky po odečtení dotací a částky, kterou se podílí Město Olešnice, zbývá suma **547 291,- Kč**.

Tyto peníze budeme nuceni uhradit z vlastních zdrojů.

Přestože se jedná o necelých 30% celkových nákladů, je to pro nás částka dosti vysoká. Možná si kladete otázku, proč jsme se tedy za takových podmínek rozhodli stavbu realizovat. Odpověď je velmi jednoduchá. Kostel opravu potřebuje a prostředky z mimofarních zdrojů v budoucnu vůbec nemusí být k dispozici.

Na závěr dovolu je ještě jednu poznámku. V minulosti se mnohokrát ukázalo, že naše farnost disponuje významnou tvořivou silou. Farníci s obdivuhodným zájmem přistupovali k majetku farnosti i k potřebným pracím v souvislosti s jeho údržbou. Je to jistě i velké svědectví lidem kolem nás. Tento potenciál v sobě v současné chvíli skýtá i možnost konečnou částku k úhradě ještě zajímavě snížit. Pomožme si opět číslly. Pomocí při otloukání soklu a proškrabání spár jsme měli možnost ušetřit až **21 000,- Kč**, při stavbě lešení je možné ušetřit až **15 000,- Kč** a při čištění stěn od starého nátěru až **33 000,- Kč**. Celkově tedy až **69 000,- Kč**. Náš podíl může také zkrátit dobu provádění oprav a tím např. ušetřit za pronájem části lešení, či za délku trvání technického dozoru.

Jak se zdá, náš dobrý Bůh je našemu dílu nakloněn a jistě je připraven nás podporovat i nadále. Přinesme mu tedy ony ryby a chleby, aby měl co rozmnožit a zůstávejme na modlitbách.

Myslím, že v telefonu jste říkala přesně padesát haléřů za okno.

Za EFR ing. L. Čadková a ing. J. Kánský

Farnost na internetu

V posledních letech se stal novým prostředkem komunikace internet, který se stále rozvíjí a poskytuje uživatelům neustále nové možnosti. Dosud byl našim prostředkem pro komunikaci s farníky a zájemci o dění farnosti farní časopis Společnou cestou.

Rozhodli jsme se tedy rozšířit poskytování informací o obcích farnosti, historii i lidech ve farnosti, především pak o aktuálních událostech v olešnické farnosti nejen čtenářům časopisu a nástěnek v kostele, ale i uživatelům internetu.

Byly vytvořeny webové stránky farnosti s adresou <http://olesnice.katolik.cz>, které už fungují a můžete si je prohlédnout. Na níže uvedených řádcích bychom vás rádi stručně a orientačně seznámili s obsahem webových stránek. Omlouváme se tímto všem, kdo internet nemají a nemohou s ním pracovat, protože pro ně to bude čtení zřejmě méně srozumitelné či dostupné.

Webové stránky přinášejí návštěvníkům představu o farnosti Olešnice a zájemci zde naleznou např. aktuální informace o mších svatých. Stránky nabízejí také kontakty na lidi, kteří se podílejí na chodu farnosti. V části nazvané **Správa majetku** je vedle oprav věže zveřejněn aktuální stav oprav kostela, včetně fotografií. Nechybí tu ani informace z ekonomické farní rady. V odkazu s názvem **Farní časopis** jsou zveřejněna jednotlivá čísla od roku 1997 až po současnost. V rámci této rubriky jsou ucelené příspěvky ze seriálů, které vycházely v jednotlivých číslech časopisu např. Církevní právo, Církevní majetek, Výzkum ve farnosti, ale také Kronika farnosti (1914 – 1949). V sekci **Život farnosti** nalezneme informace o náboženství, kroužcích a zájmových činnostech v rámci farnosti, ale také důležité informace o svátostech a svátostinách. Svůj prostor samozřejmě našlo **diskusní fórum**, **odkazy** a **aktuální zprávy** o událostech, které farnost v současnosti prožívá.

Do budoucna stránky obohatíme o odkazy na jednotlivé obce farnosti, kde budete mít možnost seznámit se s historií, církevními památkami a událostmi v obcích. Na závěr přejeme mnoho příjemných zážitků při prohlížení stránek a doufáme, že vám přinesou informace, které hledáte a tyto webové stránky budou k sloužit k oslavě Božího a lidského díla...

Autoři stránek: Ing. Jana Němečková - tech. spolupráce,
koordinace projektu
Lukáš Vaculík - grafika, zpracování
P. Roman Strossa - duchovní pomoc
a věc(ě)ná kritika

PS: Zpracování podkladů pro průběžnou aktualizaci a doplnění informací se sebou přináší spoustu práce, času a starostí, ale i humoru a radosti. Obracíme se na ty, které výše uvedené řádky nebo už konkrétně webové stránky zaujaly a mají zájem s námi spolupracovat na tvorbě a aktualizaci stránek a jsou ochotni věnovat čas a vlastní kreativitu, necht' se přihlásí na email rkf.olesnice.@katolik.cz

Svátosti a svátostiny

Do stavu manželského vstoupili :

4.6.2005 Pavel Jančík a Veronika Bušová

Na poslední cestě jsme vyprovodili :

2.4. 2005 paní Alžbětu Jakubů, nar. 13.11. 1925

6.4. 2005 paní Jarmilu Křištofovou, nar. 8.4. 1943

6.4. 2005 pana Josefa Křištofa, nar. 16.3. 1942

22.4. 2005 paní Zdeňku Rašovskou, nar. 9.4. 1949

6.5. 2005 pana Františka Mášu, nar. 10.4. 1934

24.5. 2005 paní Zdenku Čípkovou, nar. 11.12. 1921

9.6. 2005 paní Marii Dufkovou, nar. 5.7. 1919

10.6. pana Františka Jambora, nar. 12.9. 1914

Máte-li čas neváhejte a jed'te

Sdružení Ageus Třebíč a farnost sv. Martina v Třebíči Vás srdečně zvou na setkání s P. Eliášem Vellou, františkánem a exorcistou z Malty s názvem:

Žít dnešek s Bohem.

Jak máme žít - my křesťané - ve světě a být solí země, světlem světa. Na tyto otázky chceme s pomocí P. Velly hledat odpověď při jednotlivých setkáních ve dnech 2.- 3. července 2005 v kostele sv. Martina, která budou přístupná všem zájemcům.

Program:

Sobota 2. července 2005 - kostel sv. Martina

15.30 I. promluva

16.30 přestávka

17.00 II. promluva

18.00 medjugorská pobožnost - dva růžence

19.00 mše svatá s promluvou P. Eliase

Neděle 3. července 2005 - kostel sv. Martina

8.00 - 9.30 mše svatá s promluvou P. Eliase

10.30 - 12.00 mše svatá s promluvou P. Eliase

14.30 - 18.00 pohovor - zpověď - v učebně

Páteční program plánovaný při mši svaté na Jejkově odpadá.

Přejeme vám příjemné brouzdání a zážitky nejen na internetových stránkách olešnické farnosti, ale především na vašich prázdninových cestách.

redakční rada časopisu

SPOLEČNOU CESTOU Zpravodaj farnosti Olešnice

Příspěvky:

Máte-li možnost, dávejte nám svoje příspěvky v elektronické podobě na disketě nebo e-mailem na adresu: fara.olesnice@tiscali.cz. Velmi nám to usnadní práci. Jinak můžete přinášet příspěvky do časopisu na papíře přímo otci Romanovi na faru. Vyzýváme i starší farníky aby se s námi podělili o své životní zkušenosti, vzpomínky a podobně.

Vydává redakční rada římsko-katolické farnosti Olešnice.

Kontakt: tel. 516 463 117, e-mail: fara.olesnice@tiscali.cz,